

Lieflijk

Dikke lauwe regendruppels vallen als schitterende diamanten op haar donkere, lange wimpers. Het vroege, nu al warme ochtendzonnetje kust voorzichtig haar koele huid alsof het bang is het fabelachtige tafereel te verstoren. Haar aquamarijn blauwe ogen staren. De hemelsblauwe lucht tovert lichte schaapjeswolken tevoorschijn in allerlei figuurtjes, voortgedreven op een zomers briesje dat lijkt te zuchten van genot. Hij bekijkt met een glimlach hoe haar hazelnootbruine lange krullen als een stralenkrans om haar hoofd zijn gedrapeerd terwijl ze op een bed van gevallen bladeren ligt.

Haar zwoele rode lippen staan enigszins open zodat het hemelwater er mondjesmaat zijn weg door kan vinden. Haar kleine wipneusje staat scheef, het enige rebelse dat haar gezicht ietwat grotesk doet lijken. Bijna heeft hij spijt, maar hij zal haar nu toch echt alleen moeten laten.

'Werk aan de winkel', verzucht hij.

Bedachtzaam drukt hij zijn lippen op haar mond en fluistert teder,

'Bedankt voor de heerlijke nacht, je bent adembenemend.'

Een laatste streling over haar hoofd en hij verdwijnt uit het park.

Snel brengt hij de vuilniszakken aan boord van zijn kotter, haalt het anker op en vaart uit.

Hij heeft er een gewoonte van gemaakt om de vissen te voeren, de vangst lijkt daardoor wel verdubbeld.

'Alex!!', de ijselijke schreeuw van zijn vriendin Max gaat door merg en been. Hij rent als een hazewindhond naar haar toe. Joggen verandert in hardlopen.

Max kotst haar maag ongeveer uit haar lijf. Alex kijkt en deinst meteen vol walging een paar stappen achteruit. Een paar aquamarijn blauwe ogen kijken hem aan, alsof ze zich wil verontschuldigen voor het gruwelijke schouwspel. Het afgehakte, oogverblindend mooie hoofd zou op een lijf horen te zitten...

©José Bergh – Berben

April 2018